

AHMED GÜNBAY
YILDIZ

Kiralık Hayaller

KİRALIK HAYALLER
Ahmed Günbay Yıldız

TİMAŞ YAYINLARI | 1793
Edebiyat Kitaplığı - Roman | 80

EDITÖR
Ayşe Tuba Ayman

KAPAK TASARIMI
Erdi Demir

İÇ TASARIM
Nur Kayaalp

1. BASKI
Nisan 2008, İstanbul

9. BASKI
Haziran 2020, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-975-263-716-0

9 789752 637160

TİMAŞ YAYINLARI
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr
timas@timas.com.tr
f t i timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 45587

BASKI VE CİLT
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No:8
Davutpaşa-Topkapı / İstanbul
Sertifika No: 16086
Telefon: (0212) 482 11 01

YAYIN HAKLARI
© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

KİRALIK HAYALLER

*Hülyalarımı kuşanıp yaşayacaktım,
Keşkeler hiç olmayacaktı hayatımda...
Kurşun işlemeyecekti umutlarıma,
Hiçbir zaman...
Vay be!
Demeyecektim
Yaşadıkça...*

Ne zaman bir mutluluğa açsam kapılarımı, efkârlarım şımırıp yutar beni. Kalelerim çöker birer birer ve ben yine o sadık dostlarımla birlikte kalırım, hayallerim ayakta tutar beni. Anlarım ki onlardan maada sadık bir dostum yokmuş dünyada...

Bir şimşek çakar beynimde, umutlarımın kırıldığı, beklentilerimin gönlümce olmadığı zamanlarda. Der ki düşüncelerim, “Dünya rahat edilecek yer değil.” İş, aş ve arzularımızın ayak oyunları ile sürüp giden bir hayat tarzı... İşte yaşadıklarımız...

İki yüzlülükleri barındıramadım hiç yüreğimde. Definelerini kaybetmekte beis tanımayan kadınların, sarhoş gecelerin ve talihsizliklerine ağlayan kentin, içler acısı manzaraları hançerler yüreğimi...

Üzerlerine kurşun yağmurları döküldü yalnızlıklarımın. Başkalarının çektiği cefaları seyretmekten haz alan gönüllerin var olduğunu hissettikçe öldüm.

Ne zaman bir mutluluğa açtıysam kalbimin kapılarını, efkârlarım bilmediğim nedenlerle şımarıp yuttu beni. “Vay be” demekten başka hiçbir şey gelmedikçe elimden, kahroldum...

***

Neyi, nasıl özlediği belirsiz bir gönlü vardı Semih’in. Cesur ama toy bir delikanlıydı o. Kendisine zaman zaman sorduğu bir soru vardı zihninden silinmeyen: “Asalet neydi?” İnsanlar asaletleriyle mi doğarlardı analarından? Yoksa kişi yaşamaya çalıştığı hayatla mı hak ederdi bu sıfatı?

Kral çocukları, padişah çocukları, paşa çocuklarının ya da hayatın imkânlarıyla kuşatılan insanların vazgeçilmez hakları mıydı yoksa asalet?.. Bir belirsizlik var bu işte. Zengin çocuklarının ya da güçlü ailelerin, paranın sihirli gücünden kaynaklanan kazançları mıydı asalet? Öyle söylemişti Danış Baba, “İnsanlar kıyafetleriyle buyur edilseler bile sonunda mutlaka bilgelikleriyle ve hayat karşısındaki tutarlılıklarıyla uğurlanırlar.”

Bu kasabada hiç de böyle değildi durum. Danış Baba da mı yanılıyordu yoksa?

Semih, güçlerin ve maddenin kuşatmasındaki bu kasabanın asillerini seçemeyişin buhranlarını yaşıyordu zaman zaman...

Yirmisine yaklaşan delikanlının hayalleri yaralıydı yine. Tam iki yıldan beri yaşadıkları kasabanın en saygın iş yerlerinden birinde çalışıyordu. Aldığı asgari ücretin içinden babası harçlık olarak çok cüzi bir miktarını verirdi ona harcaması için.

Ev ihtiyaçlarının her çeşidi satılıyordu çalıştığı mağazada. Mağazanın kapanış saatleri sonrası ve Pazar tatilleri de olmasa, gençlik hayallerinin yaşanılır hiçbir yanı kalmıyordu ona göre.

Kasabanın gün doğusunda kabarmış bir yürek gibi sivrilen tepenin yamacındaydı evleri. Annesini çok küçük yaşlarda kaybetmişti Semih. Babası evlenmişti. Kendisinden küçük iki üvey kardeşi vardı. Babası yaşadıkları ilçede, belediyede temizlik işlerinde çalıştığı için arkadaşlarından bazıları onu aşağılamak amacıyla “çöpçünün oğlu” diye adlandırdı daha çok.

Bıkmıştı artık bu sözleri duymaktan:

“Çöpçünün oğlu!”

Babasının mesleği ile tanınması dokunurdu ona. Bu söz kulaklarına dokunduğunda, acımasız bir bıçak ucu saplanıp dönerdi beyinde. Ne vakit belirginleşmeye kalkışsa arkadaşlarının arasında, hakir görülür, hatta dışlanırdı. O her defasında unutturdu arzularının boğazında ukdeler oluşturacağını ve adeta bu sevimsiz alışkanlıklarını yok etmek için yeniden yüreklendirirdi kendisini.

Gecenin karanlıklara sardığı iniltiler bir kâbus gibi çökmüştü ilçenin üzerine. Sadece sokak lambalarının fersiz ışıkları doluyordu odasının penceresinden içeriye.

Üvey kardeşleri aynı odayı paylaşırlardı geceleri. Semih ise kendisine ayrılan bakımsız odasında beklerdi gecelerin şafakla buluşmasını.

Uyku tutmamıştı yine efkâr dolu bakışları... Pencerenin soluk perdelerinin arasından sızan cılız ışıklara dikmişti gözlerini. Keder en demli anlarındaydı yine gönlünde. Bazen hayatını özetlemeye yeter de artardı bakışlarındaki manalar.

Derin, ciğerlerini çürütecek kadar gamlı bir nefes almıştı, dışarıları seyrederken... Çocukluk yılları düşmüştü aklına... Kendisini desteksiz ve talihsiz olarak hissetmeye başlayış, ta o yılların ürünleriydi, düşüncesinde hikâyeleşen. Şefkatli bakışlarıyla ruhunu okşayan, ılık şeffaf iklimlerinden şifa iksirleri sunan bir annenin koruyucu kanatları altında bulunamayışın

ezikliğini hissederek soluklanmıştı o hep. İşte bunun için hayatını özetlerdi, bakışlarında demlediği hüznler...

Semih, belirgin bir lider ruhu taşıyordu hayata karşı duruşunda. Daha ilkokul sıralarındayken sınıf başkanı olma hevesi uyanmıştı arzularında. Hemen hemen her defasında denemişti bunu. Ortaokul yıllarındayken bile arkadaşları sıcak bakmamışlardı Semih'in bu isteğine.

İlçedeki herkes az çok tanırdı birbirini. O, bir çöpçünün oğluydu. Ondan başkan olamazdı arkadaşlarının kabullerine göre. Sanki arkadaşlarının hafızasına kazınmış bir nedendi bu Semih'e göre. Babasının mesleği, kişiliğini de belirleyici bir unsur oluyordu hayatında. Belki abartıyordu da biraz, ama arkadaşlarının davranışlarından çıkardığı sonuçlar, daha çok alınganlıklarını doğrulayıcı nitelikteydi.

Aşırı arzusuna rağmen okul sıralarının hiçbir döneminde mümessil olamamıştı.

Çalışkan talebeler arasındaydı. Okulun, duvar gazetesinde yazıları en çok asılan öğrencisi olmasına rağmen, umursamazdı arkadaşları onu. Semih her hamlesinde arkadaşlarından müspet tepkiler beklerken, her başarısının sonunda alaycı bakışlar ve dudak büküşlerdeki anlamlar kırardı kanatlanışlarını.

Arkadaşları arasında en iyi futbolu o oynardı ve oyun için takım kurarlarken en coşkulu savruluşlarla ortaya atılıp:

“Ben kurayım takımı!” diye haykırırken hiç kimse taraftan umursanmayışı vururdu onu.

Nedense her defasında benzeri küçümsenişlerle sönerdi heyecanı ve arkadaşları arasında önemsenmeyişinin hoyrat hançerleri şahlanıp saplanırdı kalbine.

Mahallelerinden iki ailenin çocukları çıkardı meydana. Karşılıklı durup:

“Benden taraf olanlar” derdi her ikisi de ve onların bu istekleriyle kurulurdu takım.

Emir, baş olurdu her oyunun kuruluşunda. Üç erkek kardeşlerdi onlar. İlçenin en köklü ailesi olarak anlatılırlardı. “Semerciler.” Bu isim ürpertirdi çoklarını. Korku salmışlardı yaşadıkları ilçenin insanına.

Emir, Emrah ve Erman... Semercilerin peş peşe büyüyen çocuklarıydı onlar. Üçünün de dokunulmazlıkları vardı yaşadıkları ilçede. “Bitirim Eşref”in çocuklarıydı onlar. Şerlerinden korkup bulaşamazdı kimse onlara. Üç kardeş her defasında herkesi döver, dayak yemezlerdi kimseden. Kim bu aileye göre olmadıysa tutunamayıp başka yerlere göçmüştü şerlerinden.

İlçenin ticari hayatı onların kışkacındaydı. Kimse cesaret edip fiyat veremezdi onların girdikleri ihalelere. Bitirim’in kardeşi Şakir, çocukları Rüstem ve Bekir, kara belası olurlardı işlerine göz dikenlerin...

Semih hiç sevmezdi Semercileri. Babası onun gibi düşünmüyordu nedense. Belediyede iş bulmuştu Bitirim babasına. Minnet borcu vardı onlara. Durup dinlenip tembih ederdi Semih’e:

– Sakın onlara karşı bir saygısızlık edeyim deme. Semerciler bizim velinimetimiz. Seni bile işe koyan onlar, unutmamalısın iyiliklerini!

Semih’in önünde aşılması zor engeller gibi dururdu bu sözler. Her şeye rağmen Semih, birlikte okuduğu ve birlikte oyunlar kurarak büyüdüğü bu çocukları bir türlü sevmemişti. Onların yanlarında küçümsenişi ve sık sık babasının mesleği ile kendisine seslenişleri onları sevmemesi için en büyük nedendi:

– “Sen bir çöpçünün oğlusun, haddini bil. Bizim bulunduğumuz yerlerde söz sahibi olmaya kalkışırken çok gülünç oluyorsun...”

Ne zaman akranlarının arasında sivrilmeye yeltense, tepesine balyoz gibi inen bu sözlerle sersemleşip kalırdı.

Semercilerin Emir'le aynı yaşlardaydı. Aynı okulda, aynı sınıfın sıralarını paylaşmıştı onunla.

Emir, Semih'i sevmezdi, kendisinden daha başarılı olduğu için kıskanır, aşağılardı onu sık sık. Önünü kesen sözleri o söylere buldukları ortamda. Delikanlılık çağlarına girdikleri şu günlerde daha bir keskinlik kazanmıştı ona karşı davranışları.

Kendisini tanımaya başlayışından bu yana bastırılmış duygularla yaşamıştı onlara karşı. Daha doğrusu sukûta müebbet giyinmişti davranışları.

Koskoca ilçede kendisini anladığını sandığı ve düşüncelerini, yalnızlığını paylaştığına inandığı bir arkadaşının varlığı az da olsa rahatlatıyordu Semih'i. Bahtının değişmeye başladığının ilk işaretleri gibi bel bağlamıştı ona. İlçede "soylu" dedikleri ailelerden birinin oğluydu o da. Kürkçüler'in oğlu.

Haluk'un babası almıştı Semih'i yanına. Güven duyduğu arkadaşıyla aynı mağazada çalışıyorlardı bir senedir. Akşam, iş bitiminden sonra ve Pazar günleri ayrılmaz olmuşlardı birbirlerinden.

Semih güçlü ve cesur bir delikanlıydı. "Sırım" adını takmıştı arkadaşları ona. Uzun boyu, atletik yapısı ve cesaretiyle, "Çift yürek var bu çocukta" dedirtmişti kendisine.

Şu günlerde belki de en talihsiz günlerini yaşamaya başlamıştı ilçede. Gecenin ilerlemiş saatlerinde ve odasının gamlı sessizliğinde, o en talihsiz anın fotoğrafları kare kare dökülmeye başlamıştı gözlerinin önüne...

Güneşin, vedasını tamamlayıp kayıplara karıştığı ve sarp dağların ardına çekildiği bir vakitti.

Mevsim, yaz ortalarıydı ve o akşam Haluk'la buluşacakları yeri kararlaştırıp ayrılmışlardı iş yerlerinden.

Yemeğini yer yemez saatine bakmış ve aceleci bir kıpırdanışla fırlamıştı yerinden. İlk babasının dikkatini çekmişti:

- Nereye bu saatte?
- Haluk’la buluşacaktık baba.

Annesinin dudak büküşündeki sevimsizliği yakalamıştı bakışları. Daha çok kardeşinin sözlerine dikkat kesilmişti, analığının gönlünü hançerleyen davranışlarını umursamayıp.

Dilek istememişti gitmesini:

- Abi oturuyorduk birlikte...

En küçük kardeşleri başka bir istekte bulunuyordu ablasına rağmen:

- Abi ben de seninle geleyim mi?

Semih, iki kardeşinin isteğine de olumlu yaklaşmamıştı:

- Erken dönerim.

Baba, Haluk ismini duyunca itiraz etmemişti çıkışına. Sadece:

- Gecikme, demişti otoritesini hissettirmek adına.

Günlerden Pazardı. Öğlen vaktinin hemen ardından tatsız bir hadise yaşamıştı gençler aralarında. Futbol maçı için mahallenin yakınlarındaki boş arsayı seçmişlerdi kendilerine. Yirmiyi aşkın genç toplanmıştı iddialı maç için. Emir kalabalıktan aralanıp:

- Takım kurmak için hazır mısınız?

Bir alışkanlık halini almıştı gençlerin arasında Emir’in tarafında yer almak. Onunla aynı takımda oynamak isteyenler hemen yanında yer almışlardı.

Semih çıkmıştı Emir’in karşısına ve ilk sözü o üstlenmişti geride kalanlar adına:

- Tamam, bizimle oynamak isteyenler de yanıma gelsin.

Emir'in zoruna gitmişti Semih'in karşısına dikilip kendisiyle muhatap oluşu. Her defasında olduğu gibi alaylı bakmıştı gözlerine:

– Sen ne vakitten beri etraf edinmeye başladın, çöpçünün oğlu!

Semih, keskin bir bakış uzatmıştı Emir'in gözlerine. Haluk, bu defa Semih'in duyduklarını hazmedemeyişini anlamış ve çıkabilecek bir hadiseye meydan vermeden fırlamıştı ortaya. İlk defa yürekli bir taraf tutuşu vardı onun da:

– Ya Emir, usandırdın sen de. Bu garip huyundan vazgeçmelisin artık.

Öfkesi dağlar gibiydi Emir'in:

– Hop, hop, sen de kendine gel biraz. Benim muhatabım bir çöpçünün oğlu olamaz. Oynayacaksan takımını kur ve başlayalım.

– Ne anlamı kaldı şimdi oynamak istediğimiz oyunun?

– Ya boş ver o ağızları sen de. Her defasında kimliğini okutmasın.

Semih, soğukkanlı bir delikanlıydı. Öfkesi yüreği gibi kabarmıştı birden ve sakın adımlarla Emir'le aralarındaki mesafeyi kapatabilmek için başlatmıştı adımlarını. Haluk tehlikeyi sezip sıkı sıkı yakalamıştı arkadaşını.

Ortalık bir anda gerilmişti. Haluk yol vermemek için çırpınıyordu arkadaşına. Emir'in kardeşlerinin ve amca çocuklarının zoruna gitmişti Semih'in davranışları. Emir dayanamayıp haykırmıştı:

– Ne o çöpçünün oğlu, beni mi döveceksin yoksa ha?

Dışlerini sıkıyordu Semih, Emir'e bakarken:

– Bir daha bu tavrınla karşıma çıkayım deme sakın!

Herkes şaşırmişti. Bu kasabada ilk meydan okunuştular onlara. Kardeşleri, amca çocukları hazırlanmışlardı. Emir öykünerek, aşağılayarak cevaplıyordu Semih'i:

– Yok ya!

Tuhaftı bu manzara herkese göre. Haluk'un safındaki takım, suskun bir seyir içindeydi, kimse kıvılcaklanmamıştı yerinden.

Bu ilçede Semercilerin dokunulur oluşunun ilkiydi belki de. Emir kardeşlerini ve amca çocuklarını gözden geçirmiş ve havayı tedirgin bakışlarıyla koklamaya çalışmıştı.

Karşılarındakilerin sessiz ve anlaşılmaz bekleyişleri düşündürücüydü. Emir, Semih'le muhatap olmamayı seçmiş ve Haluk'a dikkat kesilmişti:

– Bunu hayatın boyunca hiç unutmamalısın Haluk. Bir çöpçünün oğlundan yana taraf tutup, soylu bir aileyi karşına aldın. Buna çok pişman olacaksın unutma sakın!..

Bozulmuştu duyduklarına Haluk. Damarına basılmıştı onun da. Aynı sertlikte ve aynı öfkeyle vermişti cevabını o da:

– Madem öyle anladın, nasıl biliyorsan öyle hareket edersin bundan sonra.

Hınçla doluydu bakışları ve suratı sinirleri kadar gergindi. Ellerini kartal kanatları gibi açarak kendi tarafında olanların geriye doğru çekilmeleri için anlam yükliyordu öfkeli hareketlerine. Nedense göze alamamıştı kavgayı bu gün:

– Öyle olsun Haluk, unutma şu anki sabrım büyüklerimizin dostlukları adınaydı.

Gençlerin arasında fitil alevlenmişe benziyordu bugün. Şimdilik kavgasız, ama garaz dolu gönüllerle birbirlerinden ayrılmıştı iki tarafın gençleri.

Haluk, hadiseden sonra dağılırlarken “Her akşam bulduğumuz yerde ve aynı saatte” demişti Semih'e. İşte bunun için acelesi vardı evlerinden ayrılırken. Yine de bu akşam babası-

nın oyalamaları sonunda on beş dakika geciktirmişti Semih, Haluk'la olan buluşma saatini. Dışarıya çıktığında ortalarda kimseler gözüküyordu.

***

Haluk, buluşma saatinden daha da önce gelmişti. Canı sıkındı, bir o yana bir bu yana kısa voltalar atarak eritmeye çalışmıştı zamanı, Semih'i beklerken.

Yolun kenarındaki yamaç zemine yönünü çevirip ilçeyi seyre koyulmuştu bir ara. Bulunduğu mevki yerleşme bölgesinin doğusunda ilçenin en yüksek tepesi sayılan bir yerdeydi. İlçe, sokak lambalarının ve pencerelerden sızan ışıkların sihirli kuşatması altında muhteşem bir tablo oluşturuyordu önünde. Dolunay ve salkım saçak yıldızların süslediği gökyüzü seyre değerdi buradan.

Manzara ve içsel duygusallıkları onu bir an için kendisinden alıp götürmüştü. Nişanlısının oturduğu evin penceresinden sızan ışıklarını fehmetsmişti. Romantik, oldukça ılık ve kuşatıcı bir iklime düşmüştü gönlü o anlarda. İşte öylesine efsane bir dalış içindeydi Haluk'un yüreği.

Ortalarda kimseler yoktu. İlçe gamlı bir sessizliğin içindeydi o saatlerde. Düşünceleri romantizmin gizemli iklimlerindeydi, gözleri aynı noktada beklerken. Hasreti, efkâr yüklüydü. Sigara düşmüştü aklına. Elini irade dışı bir hareketlilikle götürmüştü cebine. Sigara paketini çıkarıp dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırmıştı. İlçenin mahmur aydınlığına, çakmağın çıkardığı cılız alevler de renk katmıştı kendisince. Efkar bulutları oluşturuyordu dudaklarından üflediği dumanlar.

Gerilerden ayak sesleri adeta bir ninni halinde doluyordu kulaklarına. Gecenin sessizliğini bozan bu cılız sesler, aslında çaplı yaygaralar koparıyordu kendisine yaklaştıkça. Haluk

öylesine sermest olmuştu ki hayalleriyle, seslere aldırış ettiği bile yoktu...

Gecenin mahmur aydınlığında dumandan heykel gibi yaklaşmıştı arkasından birisi. O hala hülyalarının en demli anlarındaydı.

Düğün gününün çok yakın bir tarihlerde oluşuydu belki de onu nişanlısının penceresine baktığında kendisinden çekip alan tutkuları... Kulaklarına hayal gibi gelen ayak seslerine aldırış bile etmiyordu. Hayallerinin bölünmesini istememişti. Yahut kim bilir, belki de Semih'in gelme ihtimalinin kuvvetle muhtemel oluşuydu ona hayallerini böldürmeyen.

Sigarasını yeniden dudaklarının arasına verip derin bir nefes alıyordu. Her şeyin rengi değişmişti birden!..

Hayalleri sönmüş, gözlerindeki ışıklar tükenmişti aldığı darbenin sonunda... Arkasından sokulan delikanlının elindeki sopa hışımla inmişti tepesine ve her şeyin şekli değişmişti beklenmedik bir anda.

Yalpalayan fersiz adımlarla gitgeller yapmıştı dar bir zeminin üzerinde. Sersemleyişinin hemen ardından kalçasından aldığı bıçak darbesinin, belki de farkında bile olmamıştı, az sonra yolun kenarına pelte pelte yığılıp kalırken...

***

Semih, evden çıktığında geç kalmışlığın telaşı içindeydi. Her zamanki buluşma yerine yaklaştığı anda karşısında Haluk yerine Emir'i bulunca şaşırmış, telaşı artmıştı. Tuhaf, hatta oldukça huzursuz bir bakışma olmuştu aralarında. Neden sonra Emir'in elindeki bıçak ilişmişti Semih'in gözlerine. İnanılması güç bir tedirginlik vardı ikisinin de hareketlerinde.

Semih, kuşkuyla bakışlarıyla kolaçan etmişti etrafını, ortalarda kimseler görünmüyordu. Ne yapması gerektiğine karar

veremeyişinin huzursuzluğu içindeydi. Yeniden hareketlenip az ilerideki buluşma yerlerine doğru yürümeye başlamıştı.

Cevapsız sorularla meşguldü kafası. Birkaç adımla aralarındaki mesafenin açılışında kuşkulu gözlerle arkasına dönüp dönüp baktığında, vehmi daha da çoğalıyordu. Emir, çoktan rüzgârlaşıp uçmuştu bile gözlerinin önünden...

Gecenin, gözlere zor görüntü verdiği bir mevkide yitirmişti rahatlığını. Adımlarını iradesi dışında hızlandırmıştı. Daha dikkatli ve daha keskindi bakışları. Yolun kıyısında ölüm sessizliğine bürünerek uzanmış yatan arkadaşının baş ucunda nefes nefese durup çömelmiş, titrek parmaklarını yüzünde gezdirmeye başlamıştı. Parmaklarına gelen bir nefesin varlığı umutlandırmıştı Semih'i ve sevinmişti az da olsa.

– Haluuuuuk! diye acı bir nara bırakmıştı dudaklarının arasından. Gecenin gamlı sessizliğini paramparça eden bir sesteki bu.

Pür telaş içindeydi hareketleri. Gözlerini aralayıp bakmıştı önce ve ardından el yordamıyla tuttuğu kolun bileğinden sıkı sıkı yapışmıştı. Derin ve içli bir soluk almıştı, yaşıyordu.

Ellerine kan bulaşmıştı arkadaşını yoklarken. Yaralıydı... Şaşkın ve tedirgin çırpınışlar içindeydi, sağını solunu gözetlerken. Ortalarda kimselerin olmayışı çırpınışlarını daha da artırmıştı. Güçlkle almıştı Haluk'u sırtına.

Haluk, güçlü, kuvvetli ve kilolu bir delikanlıydı. Her güç sınamazdı bu ağırlığı sırtlanmayı. "Canını dişine taktı" derler ya işte tam da öylesi bir gayret içindeydi Semih, arkadaşını sırtlayıp taşımaya başladığında.

Ne bir taksi vardı yürüdüğü yolların üzerinde ne de bir insan... Onu hastaneye ulaştırmak için çırpınıyordu adımlarını yinelerken.

Hastanenin çok yakın bir mesafede oluşu umutlandırıyordu adımlarını. Tepenin rüzgâr alan, ilçeyi zirveden seyreden bir noktasındaydı hastane.

Bütün gücünü zorlayarak gelmişti hastanenin önüne kadar. Haluk kan kaybediyordu. Ilık ılık bir akışın temasını hissetmeye başlamıştı Semih kendi bedeninde...

Acil kapısından içeriye daldığında orada bulunanların hayretli bakışları buluşuyordu üzerlerinde.

Haluk daha yeni yeni inilti bir kıpırdanıyordu. Birkaç kişi birden koşmuştu yardımına.

Hayret ifadeli sesler geliyordu kulaklarına:

- Bu Haluk!
- Kürkçülerin oğlu!
- Kan kaybediyor!

Heyecan, korku ve şok vardı tanıyıp yanlarına koşanların ifadelerinde. Semih duygusallığını daha da artırmıştı kulaklarına gelen seslerle birlikte. Terlemiş, gücü iyiden iyiye tükenmişti. Gözleri buhar buhar tütüyordu iliştiği yerlerde. Dokunsalar haykıran hıçkırıklarına yol verecekti. İşte o kadar doluydu.

Sırtındaki yük alınmış, hastanenin arabasına konduğu gibi acil bakıma alınmıştı Haluk. Üstü başı, kan revan içinde kalmıştı Semih'in. Donup kalmıştı arkadaşının götürülüşünü seyrederken.

Polis, ifadeler ve ardından bir isim bomba gibi düşmüştü orta yere. Semih herkesi şaşırtan ifadesinde telaffuz etmişti o ismi:

– Bitirimin oğlu Emir'di. Elinde bıçağı vardı karşıma çıktığında ve az ilersindeki yolun kıyısında Haluk ölü gibi uzanmış yatıyordu. Emir beni gördüğünde şaşırıp, elinde bıçağıyla hiçbir şey konuşmadan kaçıp gitti. Gündüz, öğlen vakitlerinde münakaşa etmişlerdi. “Herkes şahit. Sana en kısa zamanda

haddini bildiririm, bundan hiç şüphen olmasın” deyip ayrılmışlardı arkadaşlarıyla birlikte.

Bu ifade çoklarını şaşkına uğratmıştı. Semercilerin şerlerine rağmen birileri çıkmış, onların aleyhlerinde görgü şahitliği yapıyordu. Geleneğin aksine bir şeydi bu ilçede. Onları ilgilendiren bir hususta kimse bu kadar cesur konuşamazdı. Arada onların adları varsa, “görmedim, bilmem”den ibaret olurdu her şey. Bu onlara karşı bir meydan okuyuştu ve yıllardır bir ilki de başlatıyordu Semih aynı zamanda.

Gece, inanılmaz germişti sınırları. Haluk’un babası, Kürkçülerin Mahmut Ağa celallenmişti haberi aldığıında.

Kürkçüler sülalesi ve Haluk’un nişanlısının yakınları hastaneye akın etmişti çok geçmeden.

HASTANE

Kan durdurulmuştur. Haluk, özel bir odaya alınmış, serum takılmıştı koluna. Doktor, Haluk'un ifadesine sabah başvuru-
labileceğini söylemişti polisler.

Emniyet güçleri ve Jandarma, teyakkuz halindeydi ilçede
ve etraftan kuş bile uçurtmuyorlardı habersiz.

SEMERCİLERİN EVİ

Emir, soluk soluğa girmişti evlerine. Kalbi göğüs kafesinin içinde çatlayacakmış gibi atışlardaydı. Kapının ziline dokunmayı beklemeden pürtelaş, güçlükle bulup çıkardığı anahtarıyla açmıştı giriş kapılarını.

Aile toplantısı vardı evlerinin salonunda. Baba, amca, hala ve çocukları... Kalabalık bir aile topluluğu vardı içeride.

Emir, perişan bir görüntüdeydi salonun açık duran kapısından içeriye daldığında. Ellerde çay bardakları ve gözler, salonun kapısından içeriye nefes nefese giren Emir'in üzerinde aşırı bir hayret ifadesiyle buluşuyordu. Bitkin ve ürpertilerle doluydu babasıyla kesişen bakışlar. İlk sesleniş kulaklarına yorgun uğultular halinde taşıyordu kendisini. Herkes sus pus olmuş, sadece baba konuşuyordu oğluyla:

– Bu ne hal Emir?

Buram buram terler sökün etmişti Emir'in yüzünden. Çatlatacakmışçasına zorluyordu onu, alıp vermeye çalıştığı nefesi:

– Baba, ben birini bıçakla yaraladım.

Baba oğlunun elindeki kanlı sustalıya bakıp, şeytani bir seyir tutturmuştu üzerinde ve sonra yürekleri hoplatan bir hışımla fırlayıp kalkmıştı oturduğu köşeden, yaraladığı insanın kim olduğunu bile sormadan:

– Gören kimse oldu mu bari?